

[A. Johansen.]

Tjenestemændenes og andre Menneskers Lod. Naar man ikke ligefrem vil nævne de Erhverv, hvor, om jeg saa maa sige, Spekulationen, Chancen, er det eneste afgørende eller det væsentlig afgørende, er det dens Lod, som er kommet sidst ind i en Virksomhed, altid at have Udsigt til at blive den første, der skal ud igen. I Kraft deraf er der Masser af dygtige og flittige Arbejdere, som er kommet i anden Række ved at komme bort fra den oprindelige Arbejdsplads. Er det først gaaet i Stykker for dem, har de ingen Mulighed for at komme ind igen og opnaa en sikker Beskæftigelse; de vil altid høre til dem, der faar de hyppigste Arbejdsløsheds-tilfælde, og det er dem, der vil blive ramt af Bestemmelsen om, at man ikke kan faa Understøttelse, medmindre man inden for en vis Tid har haft saa og saa megen Beskæftigelse. Det er ikke de daarligste Folk, det er de uheldigste Folk, og selv om Krisen bedres noget, selv om vi kommer ned fra 200 000 til 100 000 arbejdsløse, betyder det, at der blandt den Rest, der er tilbage, findes saadanne uheldige, om hvem man intet ondt kan sige, kun at de ikke er kommet i første Række. Der er ingen Grund til, saa længe vi ikke er kommet langt længere ned med Arbejdsløsheds-tallet, at undlade at gøre noget ekstraordinært.

Det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) talte noget om, at Vægten skulde lægges paa Beskæftigelsen. Det er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem om. Mit Parti har altid stillet sig ved Siden af dem, der ønskede saa megen Beskæftigelse som muligt, det er sikkert ogsaa den eneste rigtige Løsning, naar bare Midlerne i tilstrækkelig Grad er til Raadighed. Men her ligger Vanskeligheden.

Jeg vil gerne have Lov til at fremdrage et Eksempel. Jeg var Medlem af den første Nødhjælpsarbejds-kommission, hvis Opgave skulde være at undersøge, hvor meget offentligt Arbejde der egnede sig til at udføres som Nødhjælpsarbejde gennem statslige og kommunale Institutioner samt Institutioner, der kunde komme ind under Loven. Skaffede man i Løbet af et eller to Aar Arbejde frem til Udførelse til et Beløb af 60 Mill. Kr., vilde ved en forholdsvis raa Beregning Halvdelen af dette Beløb, 30 Mill. Kr., være Arbejds-løn. Hvis man med en anden raa Beregning gaar ud fra, at Arbejds-lønnen er det dobbelte af Arbejds-løsheds-understøttelsen — det passer nu ikke, fordi Understøttelsen er langt lavere, jeg tager det bare som en Illustration —, betyder det, at man vilde kunne understøtte Folk med et Beløb, der laa

under 15 Mill. Kr., for alt det Arbejde, hvortil der skulde bruges 60 Mill. Kr., og som skulde være Arbejde, der ingen Brug var for, i hvert Fald ikke i Øjeblikket. Det, der maatte overvejes, var: Skal vi i nærværende Sag bruge de knap 15 Mill. Kr. — maaske snarere kun 10 Mill. Kr. — for at skaffe Understøttelse til dem, der er ledige, eller skal vi anvende 60 Mill. Kr. for at sætte disse Mennesker i Gang med Arbejder, hvis Udførelse i hvert Fald ikke i Øjeblikket er paakrævet? Det er noget, der maa overvejes, og det nytter ikke, at man sætter en hel Del offentligt Arbejde i Gang, hvis Privatvirksomheden i høj Grad ligger stille. Hvis man ved offentlige Arbejder kun kan beskæftige 10 pCt. af de arbejdsløse, bliver der 90 pCt. tilbage at hjælpe, og dem maa man stadig væk tænke paa. Jeg er enig i, at Hovedvægten bør lægges paa Beskæftigelsen, saa langt Evnerne rækker, men man maa ogsaa tænke paa Resten, der ikke faar Beskæftigelse.

Det ærede 5te Medlem for 4de Kreds sluttede med at sige, at der maatte hellere gøres noget for at bedre Landbrugsforholdene, idet man derigennem opnaaede en større Købekraft paa Landet. Det har jeg ikke det mindste imod, men saa vidt jeg har fulgt med i Tiden, før jeg blev Medlem af Rigsdagen, har Stillingen været den, at der er vedtaget adskillige Reforme til Gavn for Landbruget, der er ofret mange Penge derpaa, saa mange, at jeg ret ofte har hørt Folk sige, at man har ofret for mange i Forhold til, hvad vi har gjort paa andre Omraader. Og i Gaar overværede jeg her i dette høje Ting en Diskussion om, hvorvidt man skulde opretholde det beskæftigelsesmæssige Hensyn ved Administrationen af den Lov, hvorom Talen var. Ved den Lejlighed var Venstres Ordfører inde paa noget andet, nemlig at skyde Beskæftigelses-hensynet i anden Række. Nu derimod mener det ærede 5te Medlem for 4de Kreds, at vi i denne Forbindelse skal lægge Vægt paa Beskæftigelsesforholdene, og deri er jeg for den Sags Skyld enig med ham.

Maa jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om de forhøjede Kontingenter for dem, der ikke er Medlemmer af Fagorganisationerne, have Lov til at oplyse, at jeg tror nok, at den første Antydning af en saadan Bestemmelse kom frem inden for Metalarbejdernes Arbejdsløsheds-kasse i 1919, dengang en Del af Faget paa Grund af Flydedokkonflikten udmeldte sig af Fagforeningen, men blev staaende som Medlemmer af Metalarbejdernes Arbejdsløsheds-kasse. Da de udtraadte ganske savnede den Pligt, som alle danske Fagorganisationer frivilligt